

prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Centru (jud: C. Roșca)

instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud: M. Guzun, G. Dașchevici, V. Clima)

Î N C H E I E R E

4 noiembrie 2020

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Svetlana Filincova
Nicolae Craiu
Galina Stratulat

examinând recursul depus de Serviciul Fiscal de Stat, Direcția generală administrare fiscală mun. Chișinău,

în cauza de contencios administrativ la acțiunea depusă de Societatea cu Răspundere Limitată „Viteza Ceastfed” împotriva Serviciului Fiscal de Stat, Direcția generală administrare fiscală mun. Chișinău cu privire la contestarea actului administrativ,

împotriva deciziei din 29 iulie 2020 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost respins apelul declarat de Serviciul Fiscal de Stat, Direcția generală administrare fiscală mun. Chișinău și s-a menținut hotărârea din 15 ianuarie 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru,

c o n s t a t ă :

La 23 noiembrie 2017 Societatea cu Răspundere Limitată „Viteza Ceastfed” (în continuare SRL „Viteza Ceastfed”) a depus cerere de chemare în judecată în ordinea contenciosului administrativ împotriva Serviciului Fiscal de Stat, Direcția generală administrare fiscală mun. Chișinău cu privire la contestarea actului administrativ.

În motivarea acțiunii reclamanta a indicat că prin scrisoarea nr. 26/2-10/1-480 din 5 septembrie 2017, Serviciul Fiscal de Stat, Direcția Generală administrare fiscală fără a prezenta descifrarea calculului restanțelor, inclusiv temeiul și data apariției lor a informat societatea că dispune de o restanță față de bugetul de stat în sumă totală de 708 951,61 de lei.

Ulterior, la solicitarea SRL „Viteza Ceastfed”, pârâtul i-a eliberat înscrisurile: contul curent generalizat și fișa contului personal, de unde a constatat că Serviciul Fiscal de Stat, Direcția generală administrare fiscală mun. Chișinău i-a calculat firmei următoarele obligații fiscale: conform situației la 1 ianuarie 2000 soldul pentru impozitul pe venit din salariu care constituia suma de 124610,80 lei, fapt ce atestă cuantumul obligației fiscale la data de referință; conform situației la 1 ianuarie 2000 soldul pentru impozitul bunurilor imobile care constituia suma de 141,40 de lei, fapt ce atestă cuantumul obligației fiscale la data de referință; conform situației la 1 ianuarie 2000 soldul pentru taxa de amenajare a teritoriului care constituia suma de 205,40 lei, fapt ce atestă cuantumul obligației fiscale la data de referință; conform situației la 1 ianuarie 2000 soldul pentru plata taxei de apă care constituia suma de 89,54 de lei, fapt ce atestă cuantumul obligației fiscale la data de referință.

Tot din aceleași înscrisuri s-a dedus că deja conform situației la 31 decembrie 2000, contribuabilul înregistra următoarele restanțe la plăți de bază: pentru impozitul pe venit reținut la salariu - 160891,80 de lei; pentru impozitul pe bunuri imobile ale persoanelor juridice - 141,40 de lei; taxa pentru amenajarea teritoriului - 486,20 de lei; taxa pentru apă - 157,94 de lei, iar în total suma de 116167,34 de lei.

Aferent acestor restanțe, organul fiscal a calculat următoarele penalități pentru perioada 2000 – 2017, sold la 20 septembrie 2017: impozitul pe venit reținut la salariu - 705454,49 de lei; impozitul pe bunuri imobile ale persoanelor juridice - 603,44 lei; taxa pentru amenajarea teritoriului - 2197,49 de lei; taxa pentru apă - 696,19 de lei, iar în total penalități în sumă de 547274,27 de lei.

Nefiind de acord cu faptele și sumele incluse în fișa contului personal, la 27 septembrie 2017, SRL „Viteza Ceastfed” a depus cerere prealabilă solicitând: constatarea expirării la 31 decembrie 2006 a termenului de prescripție pentru executarea obligațiilor fiscale determinate la 31 decembrie 2000 și anume: plăți de bază în sumă de 161677,34 de lei și penalitățile aferente lor; stingerea obligației fiscale, plăți de bază în sumă de 161677,34 de lei și penalități în sumă totală de 547274,27 de lei, iar în total în suma de 708951,61 de lei, invocate contribuabilului SRL „Viteza Ceastfed” și înregistrate în Registrul fiscal de stat, în temeiul expirării termenului de prescripție pentru executarea lor; radierea din Registrul fiscal de stat a fișei contului personal a restanțelor și anume, plăți de bază în sumă de 161677,34 de lei și a penalităților în sumă de 547274,27 lei, iar în total restanțe în mărime de 708951,61 de lei, care sunt înscrise după contribuabilul SRL „Viteza Ceastfed”; anularea hotărârii de executare silită nr. 166624 din 25 mai 2017 ca fiind ilegală și emisă contrar legii.

Prin răspunsul din 25 octombrie 2017 cu nr. 26-24-11/7566-246, comunicat la 14 noiembrie 2017, pârâtul Serviciul Fiscal de Stat a înștiințat firma despre refuzul în satisfacerea cererii, motivând că scrisoarea anterioară nr. 26/2-10/1-480 din 5 septembrie 2017 ar fi un comunicat, având caracter informativ și nu constituie obiect de contestare în sensul prevăzut de capitolul 17 „Contestații” din Codul fiscal. A mai comunicat pârâtul că, în corespundere cu art. 273 alin. (2) din Codul Fiscal, contestația împotriva deciziei/ hotărârii Serviciului Fiscal de Stat se depune în decursul a 10 zile lucrătoare de la data emiterii deciziei.

În opinia sa, refuzul organului fiscal cu privire la examinarea cererii prelabile din 27 septembrie 2017 și emiterea hotărârii nr. 166624 din 25 mai 2017 cu privire la executarea silită a obligației fiscale contribuabilului sunt neîntemeiate, motiv pentru care urmează a fi anulate, din următoarele considerente.

Reclamanta a menționat că societatea nu a contestat scrisoarea Serviciului Fiscal de Stat nr. 26/2-10/1-480 din 5 septembrie 2017, ci doar refuzul Serviciului Fiscal de Stat în satisfacerea cererii depuse la 27 septembrie 2017, pe care îl considera ilegal în virtutea prevederilor legale în vigoare.

Cât privește scrisoarea Serviciului Fiscal de Stat nr. 26/2-10/1-480 din 5 septembrie 2017, aceasta este o informație, prin care i-a fost comunicat că ar avea restanțe față de buget, în suma prevăzută în scrisoare.

Prin urmare, reținând datele oferite de Serviciul Fiscal de Stat și având un interes legitim, SRL „Viteza Ceastfed” a formulat cerințe față de pârât, prevăzute în cererea depusă la 27 septembrie 2017.

SRL „Viteza Ceastfed” a invocat că după ce a solicitat satisfacerea cererii din 27 septembrie 2017 și a primit refuz în satisfacere, a contestat refuzul respectiv,

considerându-l ilegal, având în vedere dreptul său pretins, desfășurat în cererea inițială.

A specificat că conform datelor organului fiscal, data nașterii obligației fiscale este 31 decembrie 2000, iar ulterior după această dată, cuantumul plăților de bază nu s-a modificat, fiind calculate de către organul fiscal doar penalitățile aferente acestor plăți fiscale.

Respectiv, determinarea obligațiilor fiscale a avut loc în anul 2000, iar organul fiscal a cunoscut despre natura, cuantumul și momentul apariției obligațiilor fiscale.

Deci, termenul prevăzut de lege, în interiorul căruia organul fiscal putea iniția executarea silită și exercita dreptul de a urmări obligațiile fiscale a expirat la 31 decembrie 2006 iar în acest sens, este neîntemeiată, ilegală și nu poate produce efecte hotărârea de executare silită a obligației fiscale nr. 166624 din 25 mai 2017.

Reclamanta a specificat că este în mod vădit neîntemeiată invocarea de către organul fiscal a prevederilor art. 8 lit. e) Cod fiscal, în calitate de temei juridic întru urmărirea obligațiilor fiscale, distinct de circumstanțele speței și prin neaplicarea prevederilor Codului fiscal, care prevăd stingerea obligației fiscale prin prescripție și stingerea dreptului statului de a executa silit o obligație fiscală după expirarea termenului de prescripție.

În speță, obligațiile fiscale indicate în scrisoarea organului fiscal din 5 septembrie 2017 urmau a fi stinse și prin amnistie fiscală în temeiul legii speciale, incidente asupra cazului, deoarece restanțele reflectate în sistemul de evidență la situația din 1 ianuarie 2017 au fost supuse amnistiei fiscale.

Din considerentul că restanțele la bugetul public național care au fost reflectate după SRL „Viteza Ceastfed” încă la 31 decembrie 2000 sunt anulate de drept, a fost depusă prezenta acțiune în contenciosul administrativ.

SRL „Viteza Ceastfed” a solicitat recunoașterea ca fiind ilegal și anularea refuzului Serviciului Fiscal de Stat în satisfacerea cererii depuse de către SRL „Viteza Ceastfed” la 27 septembrie 2017, constatarea expirării la 31 decembrie 2006 a termenului de prescripție pentru executarea obligațiilor fiscale determinate la 31 decembrie 2000 și anume: plăți de bază în sumă de 161677,34 de lei și penalitățile aferente lor; obligarea Serviciului Fiscal de Stat de a stinge obligația fiscală invocată contribuabilului SRL „Viteza Ceastfed” și înregistrată în Registrul fiscal de stat, în temeiul expirării termenului de prescripție pentru executarea lor; radierea din Registrul fiscal de stat a fișei contului personal a restanțelor și anume, plăți de bază în sumă de 161677,34 de lei și a penalităților în sumă de 547274,27 de lei, iar în total a restanțelor în sumă de 708951,61 de lei, precum și anularea hotărârii de executare silită nr. 166624 din 25 mai 2017 ca fiind ilegală și emisă contrar legii.

Prin hotărârea din 15 ianuarie 2019 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru, cererea de chemare în judecată depusă de SRL „Viteza Ceastfed” s-a admis. S-a anulat refuzul Serviciului Fiscal de Stat cu privire la examinarea cererii prelabile din 27 septembrie 2017. S-a anulat hotărârea Serviciului Fiscal de Stat cu privire la executarea silită a obligației fiscale contribuabilului nr. 166624 din 25 mai 2017. S-a obligat Serviciul Fiscal de Stat de a stinge prin prescripție, obligația fiscală determinată SRL „Viteza Ceastfed”.

Prin decizia din 11 decembrie 2019 a Curții de Apel Chișinău, a fost respins apelul declarat de Serviciul Fiscal de Stat, Direcția generală administrare fiscală mun. Chișinău.

Invocând ilegalitatea și netemeinicia deciziei instanței de apel și a hotărârii instanței de fond, la 27 decembrie 2019 și la 6 februarie 2020 Serviciul Fiscal de Stat, Direcția generală administrare fiscală mun. Chișinău le-a contestat cu recurs, solicitând admiterea recursului, casarea integrală a actelor judecătorești ce constituie obiectul prezentului recurs cu emiterea unei decizii noi, de respingere a acțiunii.

Prin decizia din 13 mai 2020 a Curții Supreme de Justiție s-a admis recursul depus de Serviciul Fiscal de Stat, Direcția generală administrare fiscală mun. Chișinău. S-a casat decizia din 11 decembrie 2019 a Curții de Apel Chișinău și s-a remis cauzei spre rejudecare la Curtea de Apel Chișinău, în alt complet de judecată.

Prin decizia din 29 iulie 2020 a Curții de Apel Chișinău s-a respins apelul declarat de Serviciul Fiscal de Stat, Direcția generală administrare fiscală mun. Chișinău și s-a menținut hotărârea din 15 ianuarie 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru.

Pentru a decide astfel, instanța de apel a invocat că obligațiile fiscale (impozitele și taxele) erau determinate încă la data de 31 decembrie 2000. Respectiv, executarea silită a obligațiilor fiscale putea fi efectuată doar pe parcursul a 6 ani de după determinarea obligației fiscale, adică până la data de 31 decembrie 2006. Deci, hotărârea nr. 166624 din 25 mai 2017 cu privire la executarea silită a obligației fiscale, dar și cea din 06 aprilie 2016 au fost emise după expirarea termenului de prescripție a executării și stingerea de jure a obligației fiscale.

Totodată, instanța de apel a reținut că nu poate fi admis argumentul apelantului precum că executarea silită a fost imposibilă din motivul aflării contribuabilului în proces de lichidare. La acest segment, instanța de apel a relatat că temei pentru suspendarea termenului de prescripție nu este lichidarea debitorului, ci anume aflarea în procedură de insolvență, sau în procedură de faliment care, potrivit prevederilor Legii insolvenței, constituie o formă a procedurii de insolvență.

În speță, instanța de apel a indicat că apelantul nu a prezentat o hotărâre judecătorească privind constatarea insolvenței și intentarea procedurii de insolvență/faliment față de contribuabilul SRL „Viteza Ceastfed”. Iar înscrisurile anexate la materialele cauzei nu indică asupra existenței unui proces de insolvență în privința contribuabilului, intentat de către instanța de judecată și care se desfășoară conform Legii insolvenței, ci mai degrabă a unui proces de lichidare inițiat în baza hotărârii fondatorilor, în conformitate cu normele de drept civil - Legea cu privire la antreprenoriat și întreprinderi.

Mai mult ca atât, potrivit informației eliberate de Agenția Servicii Publice, Registrul de stat nu conține date privind înregistrarea modificărilor în actele de constituire ale SRL „Viteza Ceastfed” de la momentul înregistrării până în prezent.

În astfel de împrejurări, instanța de apel a concluzionat că termenul de prescripție nu a fost suspendat, iar dreptul organului fiscal de a executa silit obligația fiscală s-a stins prin prescripție. Pe cale de consecință, s-a stins și obligația fiscală a contribuabilului. Prin urmare, organul fiscal urma să emită decizia cu privire la stingerea obligației fiscale în urma survenirii termenului de prescripție.

În ce privește pretenția privind anularea hotărârii nr. 166624 din 25 mai 2017 cu privire la executarea silită a obligației fiscale, instanța de apel a declarat că, conform art. 273 alin. (2) din Codul fiscal, contestația împotriva deciziei/ hotărârii Serviciului Fiscal de Stat și acțiunilor funcționarilor fiscali privind executarea silită a obligației fiscale în conformitate cu prezentul cod se depune în decursul a 10 zile lucrătoare de la data emiterii deciziei sau săvârșirii acțiunilor contestate. Deși, în

cazul hotărârilor privind executarea silită a obligației fiscale, termenul de contestare curge de la data emiterii, totuși nu poate fi ignorată obligația organului fiscal de a aduce hotărârea respectivă la cunoștința contribuabilului. Or, contribuabilul nu poate contesta o hotărâre despre a cărei existență nu cunoaște.

În speță, organul fiscal a comunicat contribuabilului despre faptul emiterii hotărârii nr. 166624 din 25 mai 2017 privind declanșarea procedurii de executare silită abia prin scrisoarea nr. 26/2-10/1-480 din 05 septembrie 2017, care a fost recepționată de contribuabil la data de 12 septembrie 2017 (f.d.47). Corespunzător, cele 10 zile lucrătoare pentru depunerea contestației/cererii prelabile au expirat de data de 26 septembrie 2017.

Instanța de apel a concluzionat că cererea prelabilă a fost depusă în termen, or aceasta a fost predată oficiului poștal la data de 26 septembrie 2017. Prin urmare, alegațiile apelantului cu privire la tardivitatea contestației nu pot fi reținute.

La 6 august 2020 și respectiv la 09 octombrie 2020, Serviciul Fiscal de Stat, Direcția generală administrare fiscală mun. Chișinău a depus recurs motivat împotriva deciziei din 29 iulie 2020 a Curții de Apel Chișinău.

În susținerea recursului a invocat dezacordul cu decizia instanței de apel, considerând-o neîntemeiată.

A menționat că instanța de apel a ignorat prevederile art. 206 alin. (1) lit. b) Cod fiscal, care stipulează că executarea silită a obligației fiscale se consideră imposibilă dacă persoana se află în proces de lichidare (dizolvare) sau în procedură de insolvabilitate.

A relatat că termenul de prescripție privind stingerea obligației fiscale a fost întrerupt la data de 4 februarie 1992, odată cu publicarea de către SRL „Viteza Ceastfed” în Monitorul Oficial nr. 10-11 din 4 februarie 1999, a anunțului prin care începând cu perioada 4 februarie 1999 s-a aflat în proces de lichidare.

Ca urmare a neachitării benevole a restanței față de bugetul public național, Serviciul Fiscal de Stat a emis hotărârea seria AH nr. 166624 din 25 mai 2017 cu privire la executarea silită a obligației fiscale a contribuabilului SRL „Viteza Ceastfed”.

Nefiind de acord cu hotărârea seria AH nr. 166624 din 25 mai 2017, intimata la 25 septembrie 2017 a înregistrat la organul fiscal cererea prelabilă, solicitând anularea acesteia și stingerea prin prescripție a restanțelor, fără însă a solicita repunerea în termen. Or, contestația depusă după expirarea termenului 10 zile lucrătoare, nerestabilit în modul prevăzut, va rămâne neexaminată și se va restitui contribuabilului.

A relatat recurenta că prin scrisoarea/ răspuns a organului fiscal nr. 26-24-11/7566/246 din 25 octombrie 2017, în conformitate cu art. 273 alin. (2) din Codul Fiscal, a informat contribuabilul că cererea prelabilă depusă după expirarea termenului de 10 zile lucrătoare rămâne neexaminată.

Prin urmare, a menționat recurenta că SRL „Viteza Ceastfed” nu și-a realizat dreptul de contestare a actului administrativ, care constituie termen de prescripție, la expirarea căruia se stinge dreptul de contestare a actului administrativ, fapt ce în opinia sa generează temeii de respingere a cererii ca fiind inadmisibilă.

Recurenta a solicitat admiterea recursului, casarea integrală a deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe, cu emiterea unei noi decizii de respingere a acțiunii.

În conformitate cu art. 244 alin. (1) Cod administrativ, hotărârile curții de apel ca instanța de fond, precum și deciziile instanței de apel pot fi contestate cu recurs.

În conformitate cu art. 245 alin. (1) și (2) Cod administrativ, recursul se depune la instanța de apel în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel, dacă legea nu stabilește un termen mai mic. Motivarea recursului se prezintă Curții Supreme de Justiție în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel. Dacă se depune împreună cu cererea de recurs, motivarea recursului se depune la instanța de apel.

Curtea de Apel Chișinău a pronunțat decizia contestată la 29 iulie 2020, fiind notificată recurentului Serviciul Fiscal de Stat, Direcția generală administrare fiscală mun. Chișinău, la data de 15 septembrie 2020, fapt confirmat prin extrasul din poșta electronica (f.d. 249, vol. I).

Astfel, recursul motivat depus la 09 octombrie 2020, este în termen.

La 16 octombrie 2020, în adresa intimă SRL „Viteza Ceastfed” a fost expediată copia recursului, cu înștiințarea despre posibilitatea depunerii referinței.

Până la data examinării recursului intimata nu și-a valorificat dreptul procedural respectiv.

Examinând temeiurile invocate în recurs în raport cu materialele cauzei, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție îl consideră inadmisibil, din următoarele motive.

În conformitate cu art. 246, alin. (1) Cod administrativ, Curtea Supremă de Justiție examinează din oficiu admisibilitatea cererii de recurs. Dacă este inadmisibil, recursul se declară ca atare printr-o încheiere, iar în acord cu alin. (2) din art. 246 Cod administrativ, recursul se declară inadmisibil în special în cazurile enumerate la literele a)-f). Din analiza acestor prevederi, rezultă că admisibilitatea/inadmisibilitatea recursului, în special, nu se limitează doar la temeiurile menționate ci urmează să însușească în condițiile Codului administrativ exercitarea efectivă a unui control de legalitate, veritabil bazat pe temeiuri concludente și serioase.

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține cu valoare de principiu jurisprudențial, că sintagma „în special” denotă caracterul neexhaustiv al temeiurilor de inadmisibilitate și în același timp oferă un drept exclusiv al instanței de recurs de a filtra cererile de recurs care nu prezintă o motivare suficient de serioasă și care pe cale de consecință nu pot însuși un eventual succes rezultat din examinarea cererii în completul de 5 judecători.

În această ordine de idei, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ reține că, Codul administrativ dezvoltă nu doar caracterul nedevolutiv al recursului dar și cerința de seriozitate a cererii din perspectiva invocării unor veritabile și esențiale încălcări de drept procedural și material capabile să răstoarne deciziile instanței de apel contestate sau, după caz, hotărârile Curții de Apel ca primă instanță într-o eventuală examinare în fond și invocare ex officio a erorilor de drept.

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ notează că pentru a trece testul de admisibilitate, cererea de recurs trebuie să conțină o motivare convingătoare și întemeiată în condițiile nominalizate mai sus. Acest argument rezultă și din particularitățile de formă ale reglementării recursului în

Codul administrativ și anume din sintagma „motivarea recursului” de la art. 245 alin.(2) din Codul administrativ. În consecutivitate, motivarea cererii de recurs în circumstanțele expuse se referă la formalitățile pe care trebuie să le întrunească cererea în vederea rezistării testului și filtrului de admisibilitate.

De asemenea, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție accentuează că admisibilitatea recursului trebuie privită și în contextul rolului și funcției legale a instanței judecătorești supreme care constă, în special în asigurarea și interpretarea uniformă a legilor la examinarea cauzelor de contencios administrativ. Astfel, motivarea oricărei cereri de recurs trebuie să țină cont pentru a trece filtrul de admisibilitate și a avea succes, de aceste însușiri de ordin legal fundamental.

În acest sens, CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise [Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45). Curtea a mai reiterat că modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective, urmând de ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-1, p. 141, § 39). La fel, conform jurisprudenței CtEDO, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În circumstanțele menționate, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a declara inadmisibil recursul depus de Serviciul Fiscal de Stat, Direcția generală administrare fiscală mun. Chișinău.

În conformitate cu art. 230 și art. 246 din Codul administrativ, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Recursul depus de Serviciul Fiscal de Stat, Direcția generală administrare fiscală mun. Chișinău, se declară inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Svetlana Filincova

judecătorii

Nicolae Craiu

Galina Stratulat